

PIRMAS SKYRIUS

PRADŽIŲ PRADŽIA

Per savo trumpą gyvenimą Mišrūnas Maksius nebuvo sutikęs nė vienos gyvos būtybės, kuri su juo būtų elgusis draugiškai ir maloniai. Sulaukęs vos trijų savaičių jis už skardinę alaus ir pakelį bulvių traškučių buvo parduotas vienam vyrui, vardu Dabslis.

Grįžęs namo Dabslis nusitraukė skrybėlę, o Maksių nugarūdo į kampą.

– Tupėk čia, – įsakė ir ant grindų sprigtu numušė keptą pupą nuo savo geltonos languotos kaklaskarės. Paskui išsidrėbė ant sofos ir įsijungė filmą apie kaubojus.

Bet Maksius buvo apdovanotas net ir šunims neįprastai jautria klausa ir triukšmingi garsai jį baugino. Todėl, kaubojams pradėjus šaudyti, jis susigūžė kamputyje ir ėmė kaukti iš baimės.

– Ė! – užriko Dabslis. – Regis, liepiu tau užčiaupti snukį!

Tada nutempė Maksių į spintą po laiptais ir užtrenkė duris.

Stiprus trenksmas taip išgąsdino Maksių, kad šis metėsi spintos gilumon ir pasislėpė.

Virpédamas vienui vienas
aklinoje tamsoje vargšas spēlioj, kas
dabar jo laukia.

Tā vakarā jo ausys sugavo nuostabū, dar
niekad negirdētā garsā. Jis buvo labai panašus ī
raudā, bet īš tikrujū tai buvo šis tas daugiau; tas
garsas pleveno, vilnijo, liejosi daina visu jo kūnu.

Vargiai drīšdamas kvēpuoti Maksius kiūtojo
spintoje ir klausēsī.

Staiga skambesys liovēsī, ir girdētis liko tik
kietai īmigusio Dabslio, tīšančio ant sofas su savo
plačiomis baltomis kelnēmī, knarkimas.

Rytojaus dienā Dabslis parsinešē namo šūsni
korteliū su paveikslēliais.

– Nagi, mišrūne! – tarē jis vilkdamas Maksijū
ī šviesā. – Pažiūrēkim, ar rasim kur nors tavo
snukj!

Tačīau stebeilydamas ī korteles Dabslis ēmē vis
labiau niauktis. Jis prisimerkē, papurtē galvā ir jo
žandai ēmē tirtēti kaip braškiniai pudingai.

– Pinigai išmesti kaip į balą! – suriko jis vis labiau kaisdamas. – Tavęs nėra šitose kortelėse! Nė vienoj!

Pagautas įsiūčio, jis stvėrė nuo virtuvės stalo lėkštę ir sviedė ją per visą kambarį. Maksius žaibiškai pasilenkė ir lėkštė, atsitrenkusi į sieną jam virš galvos, subyrėjo į šipulius.

Maksius nėmaž nenučiuokė, ką visa tai reiškia.

Užšliaužęs už sofos jis ėmė bailiai žiurksoti į lėkštės duženas.

Ketvirtą dieną kažkas pasibeldė į lauko duris. Tai buvo liesas, išblyškęs vyrukas, nešinas maišu. Jo rankos tirtėjo. Gerai įsižiūrėjęs Maksius pamatė, kad jis viso labo tik vaikinukas.

– Feri! – šuktelėjo Dabslis. – Pačiu laiku! Ar atnešei, ko prašiau?

– Tikiuosi, –
jaudindamasis atsakė Feris.

Jis papurtė maišą ir iš jo išsiritė kalytė. Ant kaklo ji

segėjo mėlyną antkaklį su auksiniu pakabučiu.

Viauktelėjusi iš nuostabos ji įrėmė akis į Dabslį.

– Parvesk mane namo, – pareikalavo. –

Tučtuojau parvesk mane namo!

Net jei tiedu ir būtų ją išgirdę, vis tiek nebūtų supratę jos žodžių.

Užtat Maksius viską suprato kuo puikiausiai.

Dabslis iškėlė šuniukę ir ėmė įdėmiai apžiūrinėti.

– Ei! – suurgė ji. – Nuleisk mane žemėn!

Bet Dabslis toliau stebeilijo į paskleistas ant stalo korteles, o paskui pasisuko į Ferį.

– Kvaily tu! Jos irgi nėra kortelėse! Dabar teks atsikratyti abiejų!

– Stokit! – sulojo Maksius išbėgdamas iš už sofos. – Palikit ją ramybėje!

– Liaukis inkštęs, tu niekam tikęs šunpalaiki! – subaubė Dabslis.

Jis čiupo Maksių už pakarpos ir įgrūdęs į spintą su trenksmu uždarė duris. Pastatęs vieną ausį,

Maksius girdėjo, kaip bilda žingsniai, o paskui užsiveria lauko durys.

Kiek vėliau pasigirdo plono balselio šnabždesys:

– Ei, tu viduje, labas! Kuo tu vardu?

Maksius švelniai paleteno spintos duris.

– Aš Maksius, – atsiliepė.

– O aš – Pesė, – atsakė balsas. – Gaila, kad
tave užrakino patamsyje.

Maksius išgirdo krebždėjimą, o paskui – vieną
po kito duslius smūgius.

– Ką darai? – paklausė jis.

– Bandau tave išvaduoti, – paaiškino Pesė.

Stukt!

– Jau tuoj.

Stukt!

– Beveik.

Stukt!

– Kitas smūgis bus paskutinis.

Maksius suglumo. Tokia
menka kalytė, o manosi esanti pajėgi pralaužti

storas medines spintos duris! Kaip?! Praėjus dvidešimčiai minučių jis tebesuko galvą, tik staiga pasigirdo dunkst ir durys atsivėrė. Ant jų dantimis įsikandusi į rankeną kybojo Pesė.

Išvydusi Maksių ji paleido rankeną ir nukrito ant grindų.

– Štai ir jis, – tarstelėjo Pesė. – Sveikas sugrįžęs į dienos šviesą.

Maksius spoksojo į ją išpūtęs akis.

– Neįtikėtina! – aiktelėjo. – Kaip tau pavyko?

– Draugai niekada nepalieka tavęs vieno, – pasakė Pesė. – Nejau tavęs šito niekas nemokė?

